

Arrest

nr. 167.047 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 21 april 2016, op dezelfde datum aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De verzoekende partij heeft de Dominicaanse nationaliteit.

Op 21 april 2016 bood de verzoekende partij zich aan te Zaventem, komende vanuit Punta Cana, Dominicaanse Republiek.

Op 21 april 2016 werd de beslissing getroffen waarbij de verzoekende partij wordt teruggedreven. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel K3.46 van bijlage 9 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerluchtvaart getekend in Chicago op 7 december 1944, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van goed bestuur, van het verbod op machtsoverschrijding en van het verbod op arbitraire behandeling.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Doordat, eerste onderdeel verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte tot het besluit komt dat verzoeker niet over een geldig reisdocument zou beschikken dat hem het recht zou geven toe te treden tot de Schengenzone;

Terwijl dat verzoeker in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfskaart dat hem in staat stelt toegang te bekomen de Schengenzone;

Dat in eerste plaats verzoeker betwist dat de kwestieuze immigratiestempels vals zouden, temeer dat hij om op grond van de uitreisstempel aangebracht op 28 maart 2016 die dag zonder enig probleem Madrid – vlieghaven Barajas – kon verlaten alsook even probleemloos die dag in Punta Cana kon aankomen middels de plaatsing van een inreisstempel in zijn paspoort;

Dat dat hoe dan ook - zelfs indien de Raad te mening is toegedaan dat kwestieuze stempels niet regelmatig zijn – de vraag nog rijst of hiermee het reisdocument als ongeldig kan worden beschouwd;

In de annex 9 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerluchtvaart wordt gesteld onder Hoofdstuk 3, onder K 3.46:

“The public authorities of each Contracting State shall seize fraudulent, falsified or counterfeit travel documents. The public authorities shall also seize the travel document of per person impersonating the rightful holder of the travel document. Such documents shall be removed for circulation immediately and returned to the appropriate authorities of the State named as issuer or to the resident Diplomatic Mission of that State”

Verwerende partij stelt immers geenszins dat het paspoort van verzoeker ongeldig of verlopen zou zijn, noch dat de daarin vervatte identiteitsgegevens niet met de werkelijkheid zouden overeenkomen;

Dat de vermeende vervalsingen – quod certe non - zoals weerhouden door verwerende partij geenszins betrekking hebben de identiteitsgegevens of verblijfssituatie (aangebracht visum etc.) van verzoeker, het essentiële doel het betreffende document;

Dat verzoeker dus in staat moet worden gesteld dit document aan te wenden om zich te kunnen op legale wijze begeven naar zijn uiteindelijke bestemming, zijnde Spanje, waar verzoeker, zoals gezegd, een legaal verblijf heeft sinds jaren;

Dat de maatregel van intrekking van het paspoort alsook terugwijzing naar de Dominicaanse Republiek een maatregel is die getuigt van machtoverschrijding, nu verzoeker in het bezit is van regelmatige documenten die hem in staat stellen op geldige wijze zijn identiteit te bewijzen alsook internationale grenzen te overschrijden;

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd en de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet afdoende zijn in de zin van artikelen 62 Vr; W. en de artikelen van de wet 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Doordat, tweede onderdeel, bij het nemen van de bestreden beslissing verwerende partij het redelijkheidsbeginsel lijkt te hebben geschonden;

Terwijl dat, hoewel het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig kan bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, er dient te worden geoordeeld dat/of de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A.MAST, J. DUJARDIN, J. VAN DELANOTTE en M. Van DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60);

Dat in casu dient te worden geoordeeld dat het redelijkheidsbeginsel door verwerende partij werd geschonden;

Dat het middel in zijn geheel genomen - prima facie - gegrond voorkomt;

Dat het op grond van het voorafgaande aangewezen voorkomt de bestreden beslissing bij uiterste hoogdringendheid te schorsen”.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar middelen louter verwijst naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien de verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde verdragsbepalingen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540), waar verzoeker louter “het beginsel van goed bestuur” geschonden acht.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot teruggrijving duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument, dat hij in het bezit is van een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument. Hierbij wordt toegelicht dat het door verzoeker gebruikte reisdocument van valsheid wordt beticht en gerechtelijk in beslag wordt genomen omdat op pagina 9 van dit document valse immigratiestempels worden aangetroffen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Op het eerste gezicht laat zij verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

In artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt nader gespecificeerd in welke gevallen de deze wet voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen op welke wijze zij dit artikel geschonden acht.

Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een Internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"

Zoals reeds gesteld steunt de beslissing tot teruggrijving op de vaststelling dat verzoeker een reisdocument gebruikte dat van valsheid wordt beticht. Verzoeker betwist weliswaar dat de inreisstempels vals kunnen zijn daar hij op 28 maart 2016 zonder enig probleem de luchthaven in Madrid kon verlaten en even probleemloos kon aankomen in Punta Cana. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift echter volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarbij net vervalsingen aan het betreffende reisdocument werden vastgesteld, zodat er geen sprake kan zijn van een geldig reisdocument. De Raad stelt vast dat de desbetreffende vervalsingen door de Luchtvaartpolitie werden vastgesteld in het pv dat aanwezig is in het administratief dossier.

Verzoeker blijft aan de hand van zijn uiteenzetting in gebreke om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 3 van de Vreemdelingenwet of op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

De verzoekende partij stipt aan dat zij in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfskaart dat haar in staat stelt toegang te bekomen tot de Schengenzone en dat zij sinds jaren een legaal verblijf heeft in Spanje. Opnieuw gaat de verzoekende partij in haar verzoekschrift volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarbij vervalsingen aan het betreffende reisdocument werden vastgesteld, zodat er geen sprake kan zijn van een geldig reisdocument. Het gegeven dat de verzoekende partij over een geldige verblijfstitel in Spanje zou beschikken doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet over een geldige reistitel beschikt. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat dit document haar moet toelaten om vrij te circuleren.

Waar verzoeker naar een artikel in de bijlage 9 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerluchtvaart verwijst, maakt hij niet aannemelijk op welke grond hij ervan uitgaat dat hij de toegang tot de Dominicaanse Republiek zal worden ontzegd. Het staat hem vervolgens vrij om zich vanuit de

Dominicaanse Republiek in het bezit te stellen van een geldig paspoort, waarmee hij zich zal kunnen begeven naar Spanje.

De stelling dat de vermeende vervalsingen geen betrekking hebben op de identiteitsgegevens of verblijfssituatie van verzoeker doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker gelet op de vervalsingen niet meer over een geldige reistitel beschikt.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 3 van de vreemdelingenwet, niet overschreden. Evenmin is sprake van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van de binnenkomstvoorwaarden met toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Een schending van machtsoverschrijding of machtsmisbruik blijkt op het eerste zicht niet. Ook blijkt prima facie geenszins uit verzoekers betoog dat hij arbitrair zou behandeld geweest zijn.

2.3.2.3. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de gevolgtrekkingen die verwerende partij uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn of dat bestreden beslissing met miskennis van artikel 3 van de Vreemdelingenwet werd genomen. Er is te dezen op het eerste zicht dan ook geen sprake van een kennelijke wanverhouding tussen de motieven van de bestreden beslissing en het dispositief. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met zijn betoog maakt verzoeker op het eerste gezicht geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen aan. Het middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DIGNEF